

ΝΤ' ΑΝΝΟΥΝΤΣΙΟ : Ἡ κόρη τοῦ Γιόριο (Ἐθνικό Θέατρο).—Τὸ Ἐθνικό Θέατρο μὲ τὴν Κόρη τοῦ Γιόριο τοῦ Ντ' Ἀννούντσιο, πρόσφερε στὸ κοινὸ ἓνα ἀπὸ τὰ τελειότερα ἀνεβάσματα του. Παίξιμο, σκηνοθεσία, κοστούμεμα, θὰ ἱκανοποιούσαν χωρὶς ἀμφιβολία καὶ τὸν πιὸ δύσκολο καὶ ἀπαιτητικὸ θεατῆ. Ἰδίως σὰν ἀπόδοση τοῦ συνόλου ἡ Κόρη τοῦ Γιόριο ξεπέρασε κατὰ τὴν ἰδέα μας ὅλα τὰ ἔργα ποὺ εἶδαμε ὡς τώρα στὸ Ἐθνικό.

Ἀλκαίου, Μιράντα, Καρούσος, Παπαδάκη, Γληνός, χορὸς γυναικῶν, θεριστάδες, μ' ἐπικεφαλῆς τὸ Δεστούνη, Αὐλωνίτη, ὅλοι ἓνας κ' ἓνας μέσα σὲ μιὰ δραματικὰ ὑποβλητικὴ σκηνοθεσία.

Δυστυχῶς ὅλες αὐτὲς οἱ προσπάθειες πῆγαν χαμένες ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἔργου γιὰ τὸ ὁποῖο κατεβλήθησαν καὶ ποὺ ἡ διδασκαλία του στὸ Ἐθνικὸ δὲν δικαιώνεται ἀπὸ κανένα λόγο.

Χωρὶς ν' ἀγνοοῦμε τοὺς σκοποὺς τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου, νὰ προσφέρει στὸ κοινὸ του ὅ,τι καλὸ δημιούργησε τὸ ἀστικὸ πνεῦμα κάθε ἐποχῆς, δὲν μπορούμε νὰ κρύψουμε πὼς ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκλογή τῆς Κόρης τοῦ Γιόριου ἀπότυχε. Τὸ ἔργο αὐτὸ οὔτε ἀριστούργημα εἶναι, ἀλλὰ οὔτε καὶ θεωρήθηκε σὰν τέτοιο ποτέ. Ψεύτικο, ἀνυπόφορα τεχνητό, φορτωμένο μ' ὅλα τὰ ἀντιπαθητικὰ ψεγάδια τῆς σχολῆς τοῦ αἰσθητισμοῦ καὶ τῆς ὠραιοπάθειας ποὺ ὁ Ντ' Ἀννούντσιο στάθηκε θῦμα κάνοντας κατάχρηση στὸ θέατρό του καὶ στὴν πρόζα του, ἦταν φυσικὸ νὰ μὴ συγκινήσει. Ἀδύνατο νὰ κατορθώσουμε νὰμποῦμε στὴν ἀτμόσφαιρα αὐτοῦ τοῦ δράματος μὲ τοὺς ἐξαλλους ἐκείνους ἀνθρώπους, βυθισμένους σὲ ὁμαδικὲς ψευδαισθήσεις, ποὺ τοὺς πλακώνει διαρκῶς ὁ βραχνᾶς τῆς δεισιδαιμονίας καὶ τοὺς ἀποτρελλαίνει ὁ ἥλιος! Κι' ὅλα αὐτὰ σὲ μιὰ ὑπερδιακόσμηση ἀπὸ λόγια. Λόγια κούφια καὶ κινήσεις τελετουργικὲς καὶ «κακοσημαδιές» καὶ στριγγλιές δέους μυστικοῦ καὶ ψευτιᾶς!

Καὶ πότε ὅλα τούτα παρακαλῶ;

Στὴν ἐποχὴ μας, ἐποχὴ κατ' ἐξοχὴν θετικὴ καὶ ἰσόρροπη.

Τί ὑπάρχει στὸ ἔργο τοῦ Ντ' Ἀννούντσιο ποὺ βρίσκεται σὲ ἀνταπόκριση καὶ ἐπαφὴ μὲ τὰ αἰσθηματά μας; Ἡ συμπόνοια ἄραγε τῆς μιᾶς ἀπ' [τις ἀδελφές τοῦ Ἀλίγκη] γιὰ τὴν καταδιωγμένη Μίλα; Ὁ ἔρωτας τῆς Μίλας καὶ τοῦ Ἀλίγκη; Ναι, ἴσως αὐτὰ νὰ μιλοῦσαν κάπως στὴν καρδιά μας· φανερόντωνται ὅμως μ' ἓναν τρόπο τόσο πλαστὸ κι' αὐτά, τόσο κατασκευαστὸ, τόσο δὲν ἔχουν καμμιά ἀλήθεια ποὺ ὄχι μόνο δὲ μᾶς συγκινοῦνε σὲ καμμιά τους στιγμὴ ἀλλὰ τὸ ἐναντίον μᾶς προκαλοῦν τὴ δυσφορία ποὺ γεννᾷ κάθε ψεύτικο καὶ ὑπερβολικὸ, εἴτε στὴ ζωὴ τὸ ἀντικρύζουμε, εἴτε στὴν Τέχνη. Δὲ σώνει νὰ μιλάει κανεὶς σὰν ποιητῆς γιὰ τὰ αἰώνια ἀνθρώπινα πάθη, πρέπει ἐπίσης νὰ μιλάει μὲ αἰώνιο κι' ἄφθαρτο τρόπο σὰν κι' αὐτά.